

ДЮРКО, КОЙТО ОСВОБОДИЛ ПРИНЦЕСАТА

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Живял едно време много силен крал, който властвал над седемдесет и седем земи. Той имал красива дъщеря и мнозина искали да се оженят за нея. Но тя не харесвала никого. Един ден пристигнал принц от далеч, който ѝ поискал ръката. Но принцесата отказала. Кралят и кралицата я придумвали да се съгласи, но тя не искала и не искала.

Майка ѝ говорела:

— Скъпо мое дете, време е вече да се задомиш!

Но принцесата не отстъпвала.

Скоро след това една нощ кралицата чула звън от шпори откъм стаята на дъщеря си. Бързо изтичала вътре, но не намерила принцесата. Някой я откраднал.

Кралят изпратил глашатаи из цялата страна. Надявал се някой да му помогне да узнае нещо за принцесата. Но никой не можел нищо да каже за нея. После кралят наредил да разгласят, че дава половината си кралство и дъщеря си на онзи, който я намери.

Минали дни, седмици, месеци, накрая пред краля се явил пътник и казал, че съгласен да намери дъщеря му, ако той му я даде за жена, както и половината кралство. Кралят се съгласил и потвърдил обещаното.

Дюрко, така се наричал пътникът, се стегнал за път и поел през планини и долини. Питал ли питал хората дали не се чули нещо за принцесата, но никой нищичко не знаел.

Един ден както си вървял, стигнал до малка къщичка, в която живеела старица. Тя го посрещнала любезно:

— Скъпи синко, какво търсиш по тия места?

— Ех, бабо, дойдох от далеч, за да си потърся служба.

— Сине мой, че каква служба ще търсиш при мен, аз самата си подреждам всичко.

— Ех, бабо, ако знаеше за какво съм дошъл! Дойдох тук да питам дали не знаеш нещо за откраднатата принцеса на краля, който владее седемдесет и седем страни.

— Синко, почакай. Ти не знаеш, че моят син е Крал-вятър, който властва над всички ветрове. Почакай го да се върне, той ще ти каже.

Скоро се появил и Крал-вятър, разбрал за какво е дошъл Дюрко и рекъл, че не е чувал нищо за принцесата.

— Ще трябва да поговориш с Крал-слънце.

Дюрко продължил пътя си и затърсил Крал-слънце. Вървял през поля и гори, но никъде не могъл да го намери. Както си вървял пътят му залъкагушил из един пущинак, а посред него — малка къщичка. От нея излязла старица:

— Какво търсиш из тоя пущинак, странниче?

— Какво търся ли? Крал-вятър ме изпрати да търся Крал-слънце.

— Ааа, добре, добре, синко. Той още грее, но когато се измори и залезе, ще се върне при мен да си почине. И Крал-вятър ще дойде и двамата ще си разкажат какво са видели през деня. Дюрко зачакал слънцето да залезе. Вятърът спрял, и двамата крале се събрали в къщичката на старицата.

Слънцето запитало Дюрко:

— Какво те води насам?

Умният Дюрко смело отвърнал:

— Моля ви се, крале мои, кажете ми дали не знаете нещо за откраднатата принцеса?

— Не знаем, наистина не знаем — рекъл Крал-слънце.

— Аз дойдох при теб, защото ти огриваш всяко кътче по света, така че сигурно знаеш къде е принцесата.

— Е, щом толкова ме ласкаеш, ще ти кажа и ще ти дам един съвет. Принцесата се намира в омагьосан замък. Там мнозина левенти като теб са изгубили живота си. Така че, Дюрко, моля те, внимавай. Вземи тази пръчка. Щом я вдигнеш с горния край нагоре, ще настъпи голяма жегга, от нея аз ще загрея по-силно. Ако я вдигнеш с долния край нагоре, Крал-вятър ще ти помогне като задуха силно-силно. Скъпи синко, върви и си отваряй очите на четири! Там, където отиваш, живее зла магьосница. Тя охотно ще те наеме да работиш в хана ѝ като слуга. Ще трябва да пасеш нейните дванайсет кобили. Но внимавай, защото това няма да е никак лесна работа. Но ти ще имаш тази пръчка, за да си помагаш в беди и неволи.

Вятърът и слънцето изчезнали и Дюрко останал сам. Тръгнал да търси омагьосания замък. Дълго се лутал се през планини и долини, докато стигнал до него. Насреща му веднага изтичала старица, а Дюрко се досетил, че това ще е магьосницата.

— О, Дюрко, откъде се взе тук?

— Е, бабо, търся си служба. При теб не мога ли да поработя?

Старицата се съгласила да го приеме, но при условие, че пасе добре нейните кобили.

— О, да, ще ги паса, нали за това съм дошъл.

— Но внимавай, синко, тази работа не е толкова лесна! Ако не опазиш добре кобилите, ще загубиш главата си! Виж, онази врата е направена от човешки кости. Убих всеки, който не успя да опази кобилите ми.

Дюрко не трепнал пред думите на старицата. Само повторил, че вярно ще ѝ служи. Магьосницата му постлала постеля и го пуснала да си отдъхне, но пак му напомнила:

— Внимавай, Дюрко, трябва да изпълниш това, което ти наредих, иначе ще се простиш с главата си!

На сутринта Дюрко се събудил натъжен, малко се боял, че се хванала при магьосницата на работа. Но после се поуспокоил. Магьосницата само го чакала да стане:

— Ето ти кобилите, трябва да ги пасеш през деня. Те са общо дванайсет, пази ги. А тази тринайстата я бий с пръчка, вместо да ѝ даваш да яде.

Тринайстата кобила била открадната принцеса.

Като чул заръката на магьосницата, Дюрко отвърнал:

— Бъди спокойна, бабке, добре ще ги напаса.

Извел той кобилите на паша, а старата магьосница му дала парче питка.

— Внимавай, трябва да ги докараш всичките вкъщи. Дюрко се поклонил. А магьосницата се изсмяла: „Трябва ми още една глава на вратата, и тя ще е на Дюрко!“.

Повел Дюрко кобилите. Целият ден те спокойно пасли на ливадата, но когато ударил шест часа, се събрали и в галоп се разпръснали.

Дюрко горчиво заплакал:

— Боже мой, загубен съм — тогава се сетил за пръчката на Крал-слънце. Обърнал я с горния край нагоре и настанала такава жега, че всички кобили се натръшкали в конюшнията.

Легнал си радостен Дюрко да спи и се събудил чак на сутринта, когато магьосницата дошла при него:

— Е, Дюрко, напаса ли моите кобили?

— Разбира се, ей ги там в конюшнията.

Магьосницата се ядосала.

— Днес ще ти дам с четири повече. Да видим ще се справиш ли? Случило се същото както предишния ден.

На третия ден магьосницата му дала кобилите, само тринайстата оставила вкъщи. С помощта на пръчката от Краля-слънце Дюрко успял да се справи и този път. Върнал се той в замъка и поискал магьосницата да му плати.

Но магьосницата рекла:

— Заповядах ти да биеш тринайстата кобила в конюшнията, а ти не си я бил. Знам аз! Защо не направи така, както ти наредих? Сега ще си загубиш главата, това ще е отплатата ти за труда!

Дюрко натъжен заплакал и седнал в един ъгъл в конюшнията. После хлипайки се приближил до тринайстата кобила.

А тя му проговорила с човешки глас:

— Мой скъпи Дюрко, не плачи, знам, че си дошъл да ме освободиш. Слушай: скочи в млякото, което е в коритото и се изкъпи. Под мен е юздата, удари ме с нея и аз ще се превърна във вълшебен кон.

Дюрко се изкъпал в млякото и веднага станал сто пъти по-красив и по-силен, измъкнал юздата и ударил с нея кобилата. А тя на часа се превърнала във вълшебен кон.

— А сега бързо ме яхвай и да тръгваме, за да не може да ни настигне магьосницата.

Дюрко не се и бавил, скочил на гърба на коня и дим да го няма. Изведнъж гледа след себе си черни облаци.

Конят се оглежда:

— Пришпори ме по-силно, защото след нас летят всички дъщери на магьосницата, а тя самата е най-отпред.

Дюрко и конят стигнали до една река. Тогава конят рекъл:

— Бързо ме бодни със стремената, за да прелетя над водата полесно. Прелетим ли реката, магьосницата не може вече да ни стигне, защото дотук се простира силата ѝ. Но ако не прелетим, свършено е с нас!

Но успели да прехвъркнат над реката.

— Свали юздата и ме удари два пъти с нея. Ще видиш какво ще стане с мен!

Дюрко снел юздата и ударил коня два пъти с нея. И не повярвал на очите си: пред него стояла красива принцеса.

Така той я освободил, завел я при краля и кралицата, оженил се за нея и сигурно и до ден-днешен живеят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.